

CINTES TRANSPORTADORES

Una faula “fantàstica-quotidiana” (per a Andrea Segura)

Avui, la meva filla Martina ha començat a l'escola nova, cal fer una pujada força costeruda que et porta a l'escola dels grans i des d'allà, puges unes escaletes que et porten a l'escola del Parvulari, on avui la Martina ha començat les classes. Abans de la primera pujada, hem passat per casa de la meva sogra a deixar el Leo, el meu altre fill, de nou mesos. A la Martina li feia mal un peu, o això s'ha inventat, i he fet tota la pujada i les escaletes amb ella a coll. Tot això, cap a les vuit i mitja del matí... Després, quan ja l'he deixada a l'escola, a i quaranta més o menys, he marxat corrents a buscar el Leo, últimament la meva sogra ha començat a fer acudits sobre l'explotació dels avis...No és una paranoia! Això ho dic al Marcelo, que a tots els meus comentaris sobre la seva mare en diu paranoies...El Leo no comença la guarderia fins d'aquí quinze dies, així que me l'enduc amb mi a la feina. Treballo en una empresa que fabrica cintes transportadores, d'aquelles que porten les maletes als aeroports. Què fa una pintora en un lloc com aquest? Això ho preguntaria la meva fada padrina, però millor que ningú ho preguntí perquè no se m'acut una resposta, a part de dir que no suportó viatjar en avió. Una vegada arribo a la feina, nou i vint, més acudits sobre mares...No sóc una persona especialment seriosa, però hi ha poques coses que em facin riure, encara menys els acudits sobre mares que donen el pit en llocs desubicats. De fet, només he anat a la feina per dir que “millor no hi anava”, però m'han començat a passar documents i arxius i words i mentre donava el pit davant del meu cap, que per cert és pare de tres criatures a les que no ha donat el pit enlloc ubicat ni desubicat de l'Univers, he resolt alguns afers laborals. “Afers laborals” a mi em sembla un eufemisme, en realitat vull dir treball de merda, des de que sóc mare he deixat de banda els insults explícits i també les drogues, però no a l'Iggy...l'Iggy sí que em transporta...Sense ell seria una extensió dels meus fills i poca cosa més. Sí, ja sé que el Leo ja no necessita la meva llet! Li responc a la Marga, una companya de feina que no para de donar-me consells... “Donar-me consells” també és un eufemisme, vol dir “tocar-me els ovaris”...I mentre dono el pit al Leo i repasso les primeres hores d'aquest dia qualsevol...M'adormo i ja no miro el rellotge...el Leo i jo viatgem en una d'aquelles cintes transportadores a tota velocitat. Amb l'Iggy de fons... We'll be the passenger/We'll ride through the city tonight/We'll see the city's ripped backsides/We'll

see the bright and hollow sky/We'll see the stars that shine so bright/Stars made for us tonight

El Leo i jo cantem a tot volum, cridem una queixa improvisada enmig de maletes que no van enlloc, jo em queixo del meu cap pusil·làtime, de la meva companya xafardera i de la pèssima situació de les mares treballadores en aquest país de merda, en el somni deixo de fer servir eufemismes...Anem, Leo, que cridar de moment és gratis...El Leo es queixa de tots els pusil·làtimes que coneixerà en el futur. (Canta The Passenger) “La, la, la, la, la...”. Posem les coses en ordre, Passatger, ara sortirem d'aquesta cinta transportadora, escollirem una maleta i escollirem un destí diferent. On? On? Espera i ja ho veuràs, “Veurem el cel brillant i buit...Veurem les estrelles que brillen tan brillants”... Quan despertem, quan sortim d'aquesta oficina, anirem a buscar la Martina amb una altra actitud. I què és actitud? em pregunta el Leo, que tot i tenir 9 mesos al meu somni diu coses...Actitud és el que té l'Iggy Pop, fill. Quan em desperto, el meu cap m'està mirant amb cara de peix bullit cínic, m'ha caigut llet sobre una impressora...Aleshores em fa un acudit groller, el tipus és un porc reprimat, d'aquells que volen pixar més amunt, ulleretes de montura ni grans ni petites, cara d'esquirol, americana fosca de disseny i camisa blanca fora dels pantalons, si com a mínim es posés la camisa dins dels calçotets i s'apretés el cinturó, aleshores seria un “hortera” declarat, però ni això, és un pusil·làtime amb pinta de dissenyador italià, però tot i això em fereix profundament. Així que agafo un tamboret que hi ha just darrere meu i el trenco al seu cap. Ah!

Jo mateixa m'impressiono de la meva agilitat, el Leo a l'altra mà i ni piula, aquest nen tindrà un bon futur, penso. Després, deixo el Leo a la falda de la Marga, que no pensa tenir fills, o això és el que diu per ascendir a l'empresa, netejo l'impressora, torno a agafar el nen abans que la Marga m'insisteixi altra vegada amb el tema de la llet i marxem d'aquesta oficina que put a desinfectant...Que consti, no netejo la impressora per vosaltres, la netejo perquè no vull deixar cap rastre! El cap del meu “jefe” es dessagna al costat de les “manoletines” de la Marga, jo si fos ella aprofitaria per fer-li una bona trepitjada...No sé si encara somnio, perquè és veritat que faig la pujada cap a l'escola de la Martina una mica grogui i els meus insults deixen d'estar amagats sota eufemismes, tornen a florir, HÒSTIA PUTA, la mestra em diu que la meva filla s'ha portat molt bé, que és una nena molt bona...En lloc de baixar la pujada amb els nens, seguim ascendint, caminem durant hores, aquesta vegada sense cansar-nos, he recuperat tota la força, ja no necessito cap cinta transportadora...Iggy, has estat tu, ho sé...Ara sé que continuava adormida, perquè torno a despertar-me, prop dels meus fills, hem pujat molt amunt, a uns 40 quilòmetres de la ciutat, i estem rodejats

d'incomptables agulles de roca vertical en una formació ben graciosa... El cel buit, tot d'una s'omple de la llum més extraordinària que he vist mai...per als tres...Gratuïta...Podríem fer una foto a tants precipicis i després donar-li vida, fa mesos que no faig servir els pinzells, podríem empassar-nos l'abisme i saltar, sense pinzells, els nostres cossos pintant una caiguda lliure...però la Martina i el Leo m'arrosseguen fins una cova plena de laberints, no sé què fem aquí, però veig les esquerdes de totes les ferides. On som? Pregunta la Martina...En una muntanya màgica. I aquell home que ens mira? Aleshores et veig, com si fossis un extraterrestre, t'acostes lentament, amb el teu caminar tan sensual, tan excitant...Ens portes la nostra maleta, que havíem oblidat a mig camí...Cap puta cinta transportadora. Eh? obro la maleta i trobo una copa immensa, sembla al copa Sagrada, però està plena de llet...Ja sé que no semblo una de les teves típiques fans, però si em poso els "pitillos", és que ja no m'entren...Veig com t'allunyes sinuosament...M'abraço al Leo i la Martina, extensions dels meus braços, i crido en veu baixa una de les teves millors estrofes, Iggy, què cabró ets...Què és cabró? Em pregunta el Leo...Txxx....Gimme Danger...Gimme Danger Little Stranger/and l'll give you a piece.

Primera versió, 14 de setembre del 2011

Victoria Szpunberg